

Tebi Majko

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga Isusa Petković



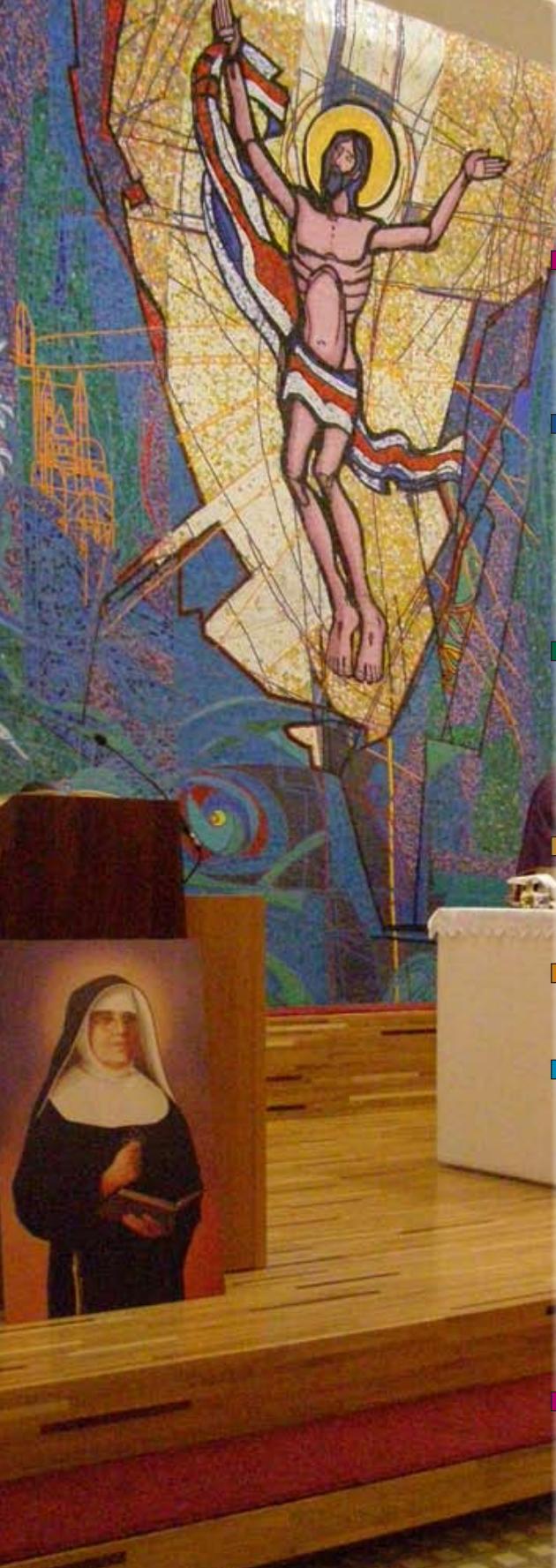
Blato • 9. travnja 2012. • br. 2 • god. VI.

Cijena 10 kn



ISSN 1846-6400

www.marijapropetog.hr/glasilo.htm



Sadržaj

s. M. Jasmina Gašparović

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga...

s. M. Patricija Jurić

4 Savjest u životu i poukama
bl. Marije Propetoga

Blaženičina promišljanja...

M. Marija Propetoga

12 O savjesnosti i u vanjskim djelima
15 Zazivajmo Duha Svetoga
17 O Duhu Svetom
18 Drugo ozdravljenje prstenom

Blaženici u čast...

19 Ljubav na drugi način...

Mijo Jurić

20 Majka Marija Propetoga
– bila je i ostala most ljubavi

Iz povijesti Družbe Kćeri Milosrđa...

22 Prvo prikupljanje milostinje
naše Majke utemeljiteljice

Zagovori bl. Marije Propetoga...

26 Hvala ti, Marijo Propetoga – zagovaraj nas!

Djelovanje Kćeri Milosrđa...

Marija Oreš

28 Prvi redovnički zavjeti...
... i ulazak u postulaturu
30 Susret Bisera Očeva milosrđa
u Novskoj, 10. ožujka 2012.
31 Susret Bisera Očeva milosrđa
u Blatu, 23.-25. ožujka 2012.

Naši pokojnici...

M. Emila Barbarić

32 In memoriam
s. M. Silverija Palma Tulić, Krista Raspetoga
35 Zamolbe, zahvale...



Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

s. M. Jasminka Gašparović,
glavna i odgovorna urednica

U ovim svetim danima kad slavimo Gospodinovo uskrsnuće u srcu nam odjekuju njegove riječi učenicima, a po njima i svima nama:

»Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas.« To rekavši, dahne u njih i kaže im: »Primite Duha Svetoga. Kojima otpustite grijeha, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im« (Iv 20, 21-23).

Gospodin nam svojom pobjedom nad smrću daruje ono što nam je najpotrebnije na putu života: mir, snagu Duha Svetoga i dar oprštanja. Taj sveti mir pozvani smo i mi svjedočiti i darivati drugima, upravo tako kako je i bl. Marija Propetoga učila svoje sestre:

»Mir nosite ljudima.« To je Isus rekao poslije uskrsnuća. Rekao je: »Mir vama!« I ja vama govorim: »Mir vama i među vama.« To su bile prve riječi u prvim poukama kad sam ih davala svojim prvim sestrarama. To je bila prva pouka: »Sve neka propadne, a mir i ljubav da ostane.« Neka vam ovo dođe na pamet kad što po slaboći nastane među vama, sjetite se tad Isusa u bijeloj odjeći, gdje vam govorи: »Mir vama!« Temelj mira je ljubav. Gdje vlada mir sigurno je uzajamna čista ljubav. Ako hoćemo uživati sveti mir moramo biti ponizni, moramo se prilagođavati tuđem mišljenju, svladavati svoju oholost, slijediti Isusove kreposti koje nam je na osobiti način preporučio, a to je blagost i poniznost (Kapitul, 17. svibnja 1931.).

U ovom današnjem vremenu da bismo mogli svjedočiti uskrsloga Gospodina potrebno nam je svjetlo Duha Svetoga, potreban nam je on koji nas poučava što nam je činiti, kako nam je živjeti da naš život bude izvor radosti i nade za naše bližnje. Stoga i naša blaženica ističe važnost molitve Duhu Svetom:

Bez Duha Svetoga ne možemo ništa, siromašni smo i slabici. Molimo stoga mnogo i zazivajmo pomoć Duha Svetoga... A kome najprije dolazi Duh Sveti? Poniznima, sa savjetom, svjetlošću i poukama. Imajte veliko pouzdanje prema Duhu Svetome, imajte vjere i pobožnosti prema njemu, molite poniznim i skrušenim srcem (Pouka, 17. ožujka 1947.).

Neka uskrsli Gospodin ražari naša srca, neka nas obnovi u pravoj ljubavi i neka obdarí naše dane mirom. Sa željom da u njegovoj ljubavi s njime uskrsnete na novi život – sretan vam Uskrs!



Savjest u životu i poukama bl. Marije Propetoga

s. M. Patricija Jurić,
ravnateljica Dječeg vrtića
»Marija Petković«, Zagreb

1. Život po savjesti¹

Veliki i sveti ljudi zapravo su najrječitiji primjerom vlastitoga života. Zbog boljeg razumijevanja onog temeljnog u poukama Marije Propetoga, donosi se kratak prikaz njezina života po savjesti.

Sestre Družbe Kćeri Milosrđa na različite načine proučavaju život i ostavštinu svoje utemeljiteljice.² Uz objavljivanje njezinih djela³ organizirale su i četiri stručna simpozija (Rim, 1986. i 1991. te Zagreb 1996 i 1999.), na kojima su se okupili vrsni stručnjaci koji su proučavali njezin život i djelo, a njihovi su prinosi objavljeni kako na hrvatskom tako i na talijanskom i španjolskom.⁴

Ništa ne čudi činjenica da su se mnogi naši poznati i vrsni teolozi prihvatali pisanja o toj velikoj ženi, jer Božji ljudi nikoga ne ostavljaju ravnodušnim. Po Mariji Propetog Bog je učinio velika djela jer ga je ona toliko ljubila da su to jednostavno morali osjetiti i svi oni koji su je susretali. Po njoj se doista ostvarila ono Ivanovo: »Dječice, ne ljubimo riječju i jezikom već djelom i istinom« (1 Iv 3, 18), i to u punom smislu te riječi.

¹ Ponešto prilagođen izvadak iz diplomskoga rada s. M. Patricije Jurić koji je pod naslovom »Savjest u životu i poukama bl. Marije Propetoga« izradila pod vodstvom prof. dr. sc. Stjepana Balobana na Institutu za teološku kulturu laika Katoličkoga bogoslovnoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, 2008.

² O njoj su dosad napisana 23 diplomska i 2 magistarska rada.

³ Ksenija REŽIĆ (pr.): *Poruke vjere*, Zagreb, ²1995; *Hvale i zazivi vječnom Ocu*, Zagreb, ³2002; Ksenija REŽIĆ (pr.) *Prema Ocu*, Teovizija, Zagreb, 2002; Mladen PARLOV (pr.), *Sve za Isusa. Autobiografija i duhovni zapisi*, Split, Verbum, 2004; Ante MATELJAN (pr.), *Upute za nadstojnice i duhovne učiteljice*, Split, Crkva u svijetu, 2006.

⁴ Kćeri MILOSRĐA (ur.), *Majka Marija Propetog Isusa Petković (1892-1966). Radovi simpozija*, Rim, 1987; isto, *Marija Propetog Isusa Petković. Službenica Božja, Radovi simpozija*, Rim, 1991; Ksenija REŽIĆ (ur.), *Marija Propetog Isusa Petković. Službenica Božja, Znanstveni skup*, Zagreb, 1996; Emila BARBARIĆ i dr. (ur.), *Teološki aspekti Božjeg očinstva u životu i djelu Marije Propetog Isusa Petković*, Zagreb, 2000.

1.1. Psihološki profil Marije Propetoga

Iz vlastitih spisa sestre Marije Propetog, iz njezinih djela te iz svjedočanstava onih koji su je dobro poznavali, s pravom se može reći da je ona bila velika i jaka žena, zrela i ostvarena ličnost, veoma draga Bogu i ljudima. Njoj glavni cilj života nije bio u tome da se ona dobro osjeća, nego da je Bog zadovoljan s njome i da drugima bude lijepo u njezinoj blizini.

Živjeti u istini

Psihološki i duhovno zrela osoba hrabro prihvata izazove života i trudi se da živi u istini. Marija Propetoga bila je uistinu zrela osoba što se razabire, primjerice, i iz sljedećih njezinih riječi: »Poniznost je istina o sebi⁵ i »ponizna duša ne misli na sebe, ona ljubi i žrtvuje se za drugoga«.⁶ Živjeti u istini, znači biti malen i ponizan. S tim u svezi ona poručuje svojim sestrama: »Kad budete najmanje i najponiznije, bit ćeće Isusu najmilije.«⁷ A što znači biti ponizan, sama odgovara u izreci koja otkriva njezinu zaista veliku psihološku i duhovnu zrelost: »Ne stoji poniznost u spuštenim očima i poniznim riječima, nego u čistu, pravednu i iskrenu srcu.⁸

Njezini su poznvatelji posvjedočili o njoj: »Istinu je zastupala srcem i ustima. Imala je hrabrosti gledati istini u oči i živjeti u njoj.«⁹ Ne može se biti u istini i ostati »stari čovjek«. Tek umiranje sebi, svom egoizmu, omogućuje život

u istini koji onda donosi duši radost i mir. To je dakako jedna od odlika svetih.

Križ i ljubav

Njezina veličina i svetost potvrđena je ne samo tom spremnošću da živi u istini, već i u tom da sebe prizna i kao nevrijednu grešnicu, da iz ljubavi prema Bogu prihvata svakodnevne križeve i da sve čini u ljubavi i iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu. »Njezina se ljudska i psihološka zrelost posebno vidi u donošenju odluka koje su jednostavne, konkretne, jasne, ostvarive. (...) Milost Božja u njezinom slučaju uistinu nije bila uzaludna. Trudila se da ostvari na sebi plan Božji i u tome je odlično uspjela. Za nju se može s pravom reći da je bila zrela izgrađena ličnost koja je u svoj život veoma dobro integrirala križ i ljubav. Nije živjela u iluzijama maštajući o lagodnom životu i jeftinoj sreći, nego je duboko vjerovala da je križ čuvan sreće i da se svaka istinska ljubav mora kroz patnju i bol pa i samu smrt dokazati. ‘Križ je početak mudrosti i znanja’, kaže ona i dodaje kako ga Bogu posvećena osoba treba s radošću nositi: ‘Nijesmo na svijetu da uživamo, nego da slijedimo Krista propetog, u ponijenju i u muci’,¹⁰ piše Marija Propetoga u jednom pismu svojim sestrama.¹¹

1.2. Jaka žena jake savjesti

Da je Marija doista bila jaka žena jake savjesti razvidno je i iz njezina iskustva grijeha. Dovživljavala ga je na poseban, samo njoj svojstven način. Čitajući njezine zapise ostajemo zadiv-

⁵ REŽIĆ (pr.), *Poruke vjere...*, 39.

⁶ Pouka, 20. veljače 1946.

⁷ REŽIĆ (pr.), *Poruke vjere...*, 38.

⁸ Isto, 40.

⁹ Mijo NIKIĆ, Psihološki profil Marije Propetog, u: Ksenija REŽIĆ (pr.), *Marija Propetog...*, 133-134.

¹⁰ Pisma sestrama, 2. travnja 1938.

¹¹ Mijo NIKIĆ, Psihološki vidik Božjeg očinstva u životu Marije Propetog Isusa, u: BARBARIĆ i dr. (ur.), *Teološki aspekti...*, 56-57.

jeni i začuđeni. Zadivljeni njezinim duhovnim likom, a začuđeni govorom o brojnim počinjenim grijesima i žalu zbog njih. Sebe nazva crnom i bijednom grešnicom i sl.¹²

Ta svijest o vlastitoj grešnosti osobito je prisutna u njezinih privatnim spisima (*Duhovni dnevnik* i *Bilježnica s duhovnih vježbi*) u kojima je mogla bez straha pustiti srcu da progovori. Često izražava žalost zbog počinjenih grijeha pa tako i na 70. rođendan očituje svijest vlastite grešnosti. Nakon što je nabrojila brojna Božja dobročinstva iskazana njoj osobno i Družbi, nastavlja: »A koliko sam ti se ja pokazala nezahvalna i nevjerna, o Bože i Oče moj predobri. Oprosti mi, oprosti po velikom milosrđu svojme i po muci i smrti na križu tvoga ljubljenog Sina i njegovih zasluga.«¹³

Objektivnom čitatelju njezinih spisa, osobito autobiografije, teško je pronaći čime je to Marija Propetoga tako teško uvrijedila Boga te zbog čega izražava toliko žaljenje. Ratko Perić ispravno zaključuje da je tu riječ o neobično profinjenoj i odgojenoj savjesti.¹⁴ Uz to je i u nje, kao i u brojnih svetaca, bila riječ o mističnom iskustvu grijeha koje se očituje u tom da što je osoba bliža Bogu da je to osjetljivija na grijeh i da ga manje podnosi. Iz njezinih spisa pred nas iskršava duhovni lik čija je veličina u vlastitoj malenosti, jer njezina veličina proizlazi iz Božje blizine. Prepoznajemo je kao osobu duboke osobne molitve, velikih pokorničkih djela, te velikoga

pouzdanja u Boga i u njegovu providnost. Pred nama je velika mističarka,¹⁵ čiji bi lik trebalo i dalje istraživati.

1.3. Profinjena i odgojena savjest

Njezin govor o kaznama, očaju i paklu mogao bi kome ukazati na nju kao skrupuloznu redovnicu s odveć osjetljivom savjesti i pretjeranom reakcijom na puno toga što nam se u životu čine uobičajenim. Ali pozornije i cjelovito gledanje upućuje zapravo na njezinu neobično profinjenu i odgojenu savjest »koja će radije o sebi reći nešto negativno uveličano, nego da i na koji način Boga uvrijedi. To je savjest koja stoji pred svojim Stvoriteljem s dubokim poštovanjem i ljubavlju, i teži za onim savršenstvom koje odgovara volji Božjoj.«¹⁶

¹² Usp. Mladen PARLOV, Sakrament pomirenja u životu i poukama Marije Propetog Isusa, u: BARBARIĆ i dr. (ur.), *Teološki aspekti...*, 91.

¹³ Isto, Privatni duhovni dnevnik, zapisi od 10. prosinca 1962.

¹⁴ Usp. Ratko PERIĆ, Ljudska grešnost i božansko milosrđe u spisima s. Marije Propetoga Petković, u: REŽIĆ (ur.), *Marija Propetog...*, 25.

¹⁵ Usp. Mladen PARLOV, Sakrament pomirenja u životu i poukama Marije Propetog Isusa, u: BARBARIĆ i dr. (ur.), *Teološki aspekti...*, 91-104.

¹⁶ Ratko PERIĆ, *Kćeri poslušna*, Mostar, Crkva na kamenu, ²2004, 64.



1.4. Posluh i grižnja savjesti

Marija Propetoga bila je i ostala poučljiva Duhu Svetom i poslušna odgovornim ljudima u Crkvi. No, u svemu osjetljiva do savršenstva, pa tako i u posluhu, o naredbi biskupa Josipa Marčelića da piše dnevnik kaže: »I činila joj se čudna naredba da piše sve što čini i osjeća, a nije se usudila nikoga pitati. I tako nije pisala ništa. Ali u 17. i 18. godini progonio ju je glas savjesti što još nije poslušala svoga biskupa i počela je pisati.«¹⁷ Duboko je poštivala i živjela krepost poslušnosti, koja najbolje oslikava veličinu njezine plemenite duše.

1.5. Čistoća srca

Istančan glas savjesti u Marije Propetoga posebno je izražen u njezinoj borbi za djevičansku čistoću: »Ako osjetim sklonost prema kojoj stvari ili osobi, to je moram isti čas žrtvovati Bogu.«¹⁸ Razmatrajući širi kontekst čistoće kao oslobođiteljskog statusa i potpune posvete Bogu, spominje napast spontane navezanosti na neku osobu i isповједno Bogu govori o svome srcu: »Nečisto je..., a ti – sama, sama čistoća! Nečisto je od stvari i stvorova i grijeha. Ti tražiš srce prazno od svih stvari. Isuse, Isuse, željo moja, kaži mi je li nečisto? Što tebi, Čistoća sveta, smeta, odmah ču sve, sve, odstraniti! Znaš kako sam te sa suzama molila da otkloniš onu osobu koja mi je misli odalečivala od tebe i ti si milostivo uslišao.«¹⁹ Nije bila oslobođena napasti, imala je savjest veoma osjetljivu, ali je nastojala, borila se i molila da svaku osobu prihvata kao brata ili sestruru, da duhovne osobe ci-

jeni u Kristu.²⁰

Kršćanin ostaje zadržan borborom ove velike žene, njezinim naporom i njezinim posvemašnjim predanjem Bogu. »Osjetljiva je do svetosti na kompasnu iglu savjesti koja na području čistoće treba biti uvijek usmjerena prema svom magnetskom milosnom polju, Bogu. Primjer je ovo ustrajna nastojanja oko zavjetovane vrednote čistoće, osobito danas kad nas ‘u ovom preljubničkom i grešničkom naraštaju’ (Mk 8, 38) preplavljuje mentalitet po kojem kao da nije ništa ni sramotno ni grješno što nema očitih neugodnih posljedica pred svijetom.«²¹

Iz kratka uvida u njezin život uočljivo je da ona savjesti pridaje veliku pozornost i da je po savjesti živjela i radila. Kako je o tom poučavala svoje sestre i što je od njih tražila razvidno je iz mnogih njezinih spisa, a posebice iz *Pouka*.

2. O savjesti u *Poukama*

Marija Propetoga svoje sestre poziva kratko i jasno: »Budite savjesne u svemu.«²² Toj važnoj temi u svojim je *Poukama* od 1928. do 1963. posvetila desetak izravnih naslova. No, gotovo je nemoguće procitati njezinu pouku, bez obzira o kojoj tematiki govori, a da u njoj nije jasno podcrtao poziv na savjest i savjesnost. Svojim sestrama govori iz vlastitog iskustva, upravo stoga što želi da budu sretne, mirne i spokojne pa im kao prava majka poručuje: »Ovim vam hoću reći da naš unutarnji mir proizlazi iz savjesti koja je u miru s Bogom i s bližnjima.«²³ Upravo zbog toga najčešće govori o važnosti či-

¹⁷ M. PARLOV (pr.), *Sve za Isusa...*, 64.

¹⁸ *Bilježnica* 10, 30.

¹⁹ *Isto*, 27-28.

²⁰ Usp. *Bilježnica* 9, 60-64.

²¹ PERIĆ, Kćeri poslušna..., 58-59.

²² *Pouka*, 11. kolovoza 1935.

²³ *Pouka*, 23. svibnja 1943.

ste savjesti, jer kako i sama kaže: »Nema boljeg mira za jednu dušu nego čista savjest«.²⁴

U nekoliko sljedećih točaka koje slijede, na prvom su mjestu teme o savjesti kako ih je sama Marija Propetog naslovljavala pišući o njima. Ipak, nemoguće je zaobići i ostale teme u kojima se jasno uočava njezin govor o glasu savjesti, kao što su duhovna obnova, duhovne vježbe ili sakrament pomirenja.

2.1. Savjest – Božje prebivalište

Često čujemo riječ savjest, a to znači da ima ogromnu i izvanrednu važnost. Da, jer je to jedno od temeljnih pitanja čovjekova života, a posebice redovničke osobe. A budući da je to okosnica našega kršćanskog i redovničkog života o tome moramo imati čist i jasan pogled. Majka utemeljiteljica u svojoj pouci pojašnjava: »Savjest je ona sposobnost koju čovjek, upoznajući volju Božju, može primijeniti na svoj život.« I još jasnije: »Savjest diktira svetu volju Božju«, pa stoga svatko mora slušati svoju savjest, a da bi to mogao mora je odgajati. I zaključuje: »A kome je odgojena savjest, pozna se po njegovim djelima.« Tako sestrama često govori da trebaju imati čistu savjest i od njih traži da izgrade takvu savjest, jer »u njoj prebiva Bog«.²⁵ Jasan je to dokaz koliko se ona sama prepustila vodstvu Duha Svetoga i još prije Drugoga vatikanskoga koncila živjela ono dostojanstvo moralne savjesti koje je istaknuto u Crkvi: »Savjest je najskrovitija jezgra i svetište čovjeka, gdje je on sam s Bogom.«²⁶

Marija Propetoga svojim sestrama gotovo sve »stavlja na srce i savjest«,²⁷ ali odmah govo-

ri i tom kakva savjest treba biti. Najviše i najčešće piše o *čistoj savjesti*, zatim o *budnoj i pravednoj te ispravnoj savjesti*, sve do *fine i nježne savjesti*. To odmah i obrazlaže, jer je duboko uvjerenja da »duša bez savjesti, ne može biti redovnica«.²⁸

2.2. Čista savjest

Jednu od svojih pouka započinje: »U ovoj svetoj pouci govorit ćemo o čistoći savjesti i srca.«²⁹ Nekoliko mjeseci prije te pouke ističe: »Kćeri moje, bili u svijetu ili u samostanu, najvažnije je da živimo u prvom redu kao kršćani s čistom savješću.«³⁰ U još dvije pouke izravno govoriti o toj temi i povezuje ih s primanjem svete pričesti³¹ i s čuvanjem Družbe.³² Na čistu savjest poziva i u mnogim drugim poukama čime nesumnjivo ističe njezinu važnost.

Čisto srce – čista duša

Čistoća savjesti »vrijedi više nego sav sjaj kuce i izvanski ukrasi. Da ovo postignemo došle smo u samostan.«³³ Marija Propetoga, očito nadahnuta na evanđeoskim izvorima, čistoću savjesti poistovjećuje s čistim srcem i čistom dušom kad u istoj poruci kaže: »Stoga sačuvajte čisto srce pred Bogom«, dodajući da se »u čistoj duši odražuje slika Božja kao u kristalnoj vodi«, smatrajući to blagom koje smo dobili od samog Boga i da ga trebamo uvijek i svagda čuvati: »Radije izgubiti sve, nego čistoću svoje

²⁴ Pouka, 15. svibnja 1946.

²⁵ Pouka, 11. kolovoza 1935.

²⁶ Gaudium et spes, br. 16.

²⁷ Pouka, 29. ožujka 1942.

²⁸ Pouka, 20. lipnja 1948.

²⁹ Pouka, 2. kolovoza 1946.

³⁰ Pouka, 15. svibnja 1946.

³¹ Usp. Pouka, 29. svibnja 1948.

³² Usp. Pouka, 7. siječnja 1948.

³³ Pouka, 2. kolovoza 1946.

duše.³⁴ Pitamo se zašto to toliko ističe i upravo svom dušom želi? Svjesna svoje uloge utemeljiteljice, duhovne majke i učiteljice ona pojašnjava sestrama da je to nužno kako bi uznapredovale u kreposti »radeći na slavu Božju, svoje posvećenje i dobro naše Družbe«.³⁵ Kao prava odgojiteljica zna da se: »duša mora izgraditi od djetinjstva, jer ako se to nije dogodilo teško će biti kasnije«.³⁶

Često poziva na »budnost savjesti«,³⁷ svjesna da je »savjest tim budnija što Bog snažnije djeluje u dubini naše dušek³⁸ i da čovjeka k sebi privlači upravo snagom ljubavi. No, »Bog nam daje slobodu, jer želi da mu služimo iz čiste ljubavi, zato nas ne prisiljava«.³⁹ Stoga Marija Propetoga svoje sestre poziva na budnost i upozorava: »Budno pazite ne samo na grijeh već i sjenu grijeha ili nešto što ometa mirnoću savjesti«.⁴⁰ A ako se, zbog slabosti, grijeh i dogodi »dođimo Bogu s pokajanjem i poniznošću carinika«,⁴¹ »ispitajmo svoju savjest svaki dan u njegovoj prisutnosti«,⁴² i »učinimo ispit cijele svoje kuće, a to je naša savjest, uredi-

³⁴ Isto.

³⁵ Pouka, 7. siječnja 1948.

³⁶ Pouka, 15. svibnja 1946.

³⁷ Pouka, 7. siječnja 1948.

³⁸ Bernard HÄRING, *Kristov zakon*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1973, 160.

³⁹ Pouka, 15. svibnja 1946.

⁴⁰ Pouka, 2. kolovoza 1946.

⁴¹ Isto.

⁴² Pouka, 15. svibnja 1946.

mo sve njene kutove, da može u nju doći Kralj našeg srca, Isus«.⁴³

Da bi sve to lakše postigle sestrama nalaze: »Ovog mjeseca neka razmatranja буду o čistoći savjesti, neka ovo bude mjesec izgrađivanja čistoće srca, slijedeći kreposti Prečistog srca Marijina. U nju se ugledajte i iščupajte iz sebe sve ono što nije ravno njenoj čistoći«,⁴⁴ te tako na Srce Marijino ukazuje kao na uzor i ideal kojeg treba slijediti.

Još joj je nešto veoma važno i to često ističe: »Zadržite svoju savjest u pravednosti i ona će vam govoriti, ona će vas obavještavati, ona će vam biti anđeo, majka, učiteljica – nemojte je uprljati ili ubiti.«⁴⁵ Na kraju zaključuje: »Nema boljeg mira za dušu nego čista savjest.«⁴⁶ Majka utemeljiteljica sestrama upravo stavlja na srce da ne zaborave te njezine naredbe i pouke i od njih traži: »Vladajte se po njima i prenesite ih i na ostale sestre (...), budite vesele u Gospodinu i oduševljene u svetoj službi Božjoj, tako da budete kao anđeli gdje god se nalazile, nosite svuda veselo franjevački duh, malo olakšanja, utjeche i podižite duše k Bogu.«⁴⁷ U tom bi se kontekstu moglo reći da je Mariji Propetoga čista i budna savjest jedno te isto, ali ona budnost savjesti izjednačuje i s ispravnom savješću.

⁴³ Pouka, 2. kolovoza 1946.

⁴⁴ Isto.

⁴⁵ Pouka, 15. svibnja 1946.

⁴⁶ Isto.

⁴⁷ Pouka, 7. siječnja 1948.

2.3. Ispravna savjest: *Glas savjesti – zasad Božji*

»Svi članovi ove družbe dužni su sve opsluživati točno po savjesti, koja mora da vodi svaku dušu.«⁴⁸ Poučavajući o savjesti Marija Propetoga podsjeća na Adama kojemu je »savjest govorila da je sagriješio«. A da je savjest Božje djelo znamo jer je »već u stvaranju čovjeka, dobri Bog u njemu zasadio savjest, koja će ga opominjati na to, radi li dobro ili зло. Tako već mala djeca ‘osjećaju’ glas savjesti.«⁴⁹ Spominje razne vrste savjesti kao što su »ispravna, kriva, bojažljiva, popustljiva itd.«⁵⁰ no o njima ne govori posebno. Ipak, posebice ističe: »Redovnica, Bogu posvećena, mora djelovati ispravnom, budnom savješću, jer ako se bit našeg redovničkog života sastoji u opsluživanju evanđelja, mi to moramo što savršenije opsluživati, i ne bilo kako, nego u ljubavi, bez koje nema savršenstva.«⁵¹ A to se u praksi potvrđuje milosrdnim djelima prema bližnjima, kako i stoji u evanđelju: »Po djelima ćete ih njihovim prepoznati« (Mt 7, 20).

Poput mladića iz Evandelja koji je rekao: »Učitelju, sve sam to činio od svoje mladosti« (Mk 10, 20) mogla se i Marija Propetoga osvrnuti za svoj život. Ne samo da je sama tako živjela, nego je kao prava učiteljica tome poučavala i svoje sestre i na to ih svesrdno pozivala: »Slušajte glas svoje savjesti, jer ona će vam reći je li dobro ono što radite i kako to činite«, jer »savjest nas mora voditi u Božjoj prisutnosti, pa nas i vodi ako je budna i čista«. Ali i sestre su dužne »poučavati podmladak o savjesti, jer bez dobre savjesti ništa nije dobro; ni ispuvijed, ni molitva, a ne mogu se dobro obavljati

ni dužnosti«,⁵² što je isticala više puta u svojim spisima.

Kao zaručnice Kristove moramo biti: »dobре, spremne, mudre, ispravne i čiste savjesti«.⁵³ Ispravnu savjest posebno povezuje s odgovornošću. Zato se »njajgovornije dužnosti povjeravaju dušama ispravne savjesti i milosrdna srca, onima koje razumiju što znači dužnost«.⁵⁴ Zahvaljuje Bogu što takvih sestara ima u Družbi i sa zadovoljstvom spominje sestre koje rade u bolnici i u koje se liječnici posve pouzdaju, jer »redovnice kao osobe imaju budnu i ispravnu svijest i kadre su za sve biti potpuno odgovorne, u njihovim rukama svi su mirni i spokojni«.⁵⁵ Razvijanje svijesti o odgovornosti Majka utezeljiteljica traži od svih sestara, a posebice od nadstojnica i učiteljica.⁵⁶ Njih posebno poziva: »Imajte neprestano budnu savjest, na sve mislite.«⁵⁷

Savjest je pravednost

Poznato je da je na prvo mjesto stavljala krepost pravednosti. Stoga je jasna i njezina tvrdnja daje imati »ispravnu savjest« isto što i »biti pravedan«.⁵⁸ Od sestara doslovno traži: »Hoću da se naučite biti pravedne, jer je to temelj morala, naše vjere, temelj svetosti. Ako jedna osoba nema sa-

⁴⁸ Isto.

⁴⁹ Pouka, 30. svibnja 1943.

⁵⁰ Pouka, 20. srpnja 1943.

⁵¹ Pouka, 29. kolovoza 1943.

⁵² Usp. Ante MATELJAN (pr.), *Upute...*, 93.

⁵³ Pouka, 16. studenog 1959.

⁵⁴ Pouka, 15. prosinca 1950.



vjesti, ni duha pravednosti, sva će naša djela biti pogrešna. Dužne smo da budemo pravedne, jer moramo nositi u svom srcu Boga pravednosti i ljubavi po cijelom svijetu.⁵⁹ Nadahnuta Pavlovom (usp. 1 Kor 7, 32) govori sestrama: »Svaka neka radi savjeno, ne radi starješina, nego da ugođi Bogu.«⁶⁰

Ispravna savjest u govoru

Neumorna u poučavanju jasno kaže: »Naučite danas ovo: Imati ispravnu savjest u svakom radu, u svakoj stvari, u svakom govoru, jer ćemo za svaku riječ dati račun Gospodinu.« Da je to smatrala važnim vidljivo je i iz pouke u kojoj posebice govori o ispravnoj savjesti u govoru: »Potrebno je promisliti o svakoj riječi prije nego je izgovorimo, kao i onoj koju ne kažemo kad moramo poučavati, ispravljati itd.«⁶¹ Dalje pita: »Što znači imati ispravnu savjest u govoru?« i potom traži da »svaka sestra zna na ovo odgovoriti i ne-

ka se kroz razmatranje o tome pouči«.⁶² Gotovo strogo naređuje »da se o svojim napastima ne govori s drugima, osim s Bogom i isповjednikom. Svoje mišljenje o tome sestra može reći nadstojnici i učiteljici, jer će je one u svjetlu Božje riječi o tome poučiti.«⁶³ Potom zaključuje nalažeći: »Neka se ništa ne propusti ili zaboravi od ovog naređenja i ispitajte svoju savjest o svom načinu govora.«⁶⁴ Još nadodaje: »U tome nam najviše pomaže sveti strah Božji koji nas, uz pravu savjest, uči da sve obavljamo dobro. Savjest nas neumoljivo potiče da činimo dobro, da se skrbimo za spas svoje duše, da marno radimo za slavu Božju i za spas duša.«⁶⁵

Iz svih pouka o savjesti, bilo da je naziva budnom, čistom, ispravnom i sl., lako je zaključiti da govori o savjesti po kojoj je pozvana živjeti svaka osoba, posebice redovnica, i to uvihek i u svemu da bi zaslужila jednom čuti Isusovu ohrabrujuću riječ: »Valjaš, slugo dobri i vjerni, uđi u radost gospodara svoga« (Mt 25, 21). Da bi tu radost neba uživale već sada, u svom srcu i svojoj savjesti, jednu od svojih pouku Marija Propetoga završava s blagoslovom »neka je vaša savjest čista, neka je mir s vama i po-koj savjesti«.⁶⁶

Poučena evanđeoskom filozofijom života i sama dobro zna da je najveća blagodat »ako nas srce ne osuđuje« (1 Iv 3, 21). Da bismo sve to postigli kao vjernici, a posebice kao Bogu posvećene osobe, na prvom je mjestu odgoj savjesti koji je, kako znamo, ucijepljen u odgoj cje-lokupne osobnosti i to od čovjekove najranije dobi.

⁵⁹ Isto.

⁶⁰ Pouka, 22. ožujka 1931.

⁶¹ Pouka, 9. veljače 1947.

⁶² Pouka, 11. svibnja 1962.

⁶³ Isto, 15. prosinca 1959.

Majka Marija Propetoga

*O savjesnosti
i u vanjskim
djelima*

Često čujemo riječi savjest i nesavjesnost. Kad ih tako često čujemo znači da imaju ogromnu i izvanrednu važnost. Savjest je jedno od temeljnih pitanja čovjekova života, a naročito redovničke osobe. Moramo imati čist i jasan pojam o onome oko čega se vrti čitav naš život.

Savjest je ona sposobnost koju čovjek, upoznajući volju Božju, može primijeniti na svoj život. Za osobu koja hoće da sprovodi duhovni život prvo je da joj je savjest u suglasju s Božjom voljom, a znamo da se s Božjom voljom slažu samo dobra i kreposna djela. Zato i svaka od nas mora odgajati svoju savjest, ako želimo živjeti po Božjoj volji, jer budući da nam savjest diktira Božju volju ona mora biti ispravna. Trebamo raditi ono što nam savjest govori, onako kako nas i moralka uči. Moraš slušati svoju savjest.

Komu je savjest odgojena, pozna se po njegovim djelima. On hoće da svi njegovi poslovi budu čisti pred Bogom, točni i pravedni. Čistoća savjesti ne može dopustiti da netko trpi štete, niti da nešto – pa bila to i najmanja stvar – bude izgubljeno ili da se pokvari. Čista savjest neće nikad govoriti nestinu, a neće ni po kakvu cijenu baš navlastito lagati. Čista će savjest, ako joj netko govoriti nešto tajno, čuvati to svim maramom kao tuđu svetinju, jer znade da je odavanje tajne jedan od najgorih grijeha. Čistoća savjesti se vidi i onda kad je osoba sama samcata – ona će nastojati u svemu biti točna – u točno će vrijeme i s najvećom točnošću sve obavljati jer zna da je pred Gospodinom Bogom. U zajednici će prestrogo paziti da ne bi čime god pomutila mir i red, te tako bunila Bogu posvećene osobe.

Božanski Spasitelj nas je svojim primjerom učio čistoći savjesti kad je svojim učenicima kazao nakon što se nasilitilo 7.000 ljudi: »Pokupite mrvice da ne propadnu.« Da, čista savjest u svemu uzdržava uzoran red, jer u njoj prebiva Bog koji je stvoritelj reda. On je sam ostavio red u prirodi, da se sve po tom redu miče. I zvijezde se uvijek točno kreću odre-

đenim redom i ni jedna se drukčije ne kreće. Ako je tako za mrtvu prirodu, koliko onda više razumni stvorovi – a najviše pak mi koje smo na osobit način odlučile da ćemo biti savjesne – moramo sve raditi, kako će biti najbolje, najsavjesnije. Cijelu godinu kandidatstva i novicijata, a i poslije, polagali smo pažnju na savjest da se naučimo biti savjesni. Sada pak kad je nastupilo doba kad se ta škola mora stavljati u djelo – svatko mora biti u svemu savjestan. Svatko mora točno znati što treba raditi i ništa se ne smije ometati – ni danju ni noću. Nered nije savjesnost. Nije li red i savjest svoju dužnost izvršiti u točno vrijeme, a ne zadnji čas trčati? Nered je u zadnji čas trčati. Nemojte nikad reći: Ima vremena!, nego sve učinite u svoje vrijeme i zato već od jutra počnite brojiti časove. Koliko su se puta u svijetu dogodile strašne nesreće i veliki neredi, a samo zato što je netko zakasnio čas. Draga djeco, sve naše nerede Bog sam gleda i za njih će nas jednom strogo suditi.

Onaj tko ima čistu savjest ne može trpjeti nečistoću, taj ne-ma mira dok se nečistoća ne odstrani. Tko je savjestan i ljubi red, on od običnog vrta stvara lijep perivoj, od male potleušice stvara kapelicu. Nigdje ne smije biti nered i nečistoća – ni u kutu ne smije biti nimalo prašine, već da sve sjaji čistoćom i da je u najboljem redu. Gospodin Bog vidi sve nerede i trpi ih do neke mjere, ali doći će čas kad će nam reći: »Dosta mi je tvoje nesavjesnosti, to ti je zadnji put.«

Kovčuge za putovanje pripravite na vrijeme – neka svi tu budu na vrijeme uređeni i zaključani, ne čekajući sad, a ni ikad, zadnji čas. Jedan mali čas zakašnjenja može zapriječiti putovanje, a to zakašnjenje može uroditи tolikim posljedicama. Zato uvijek i u svakoj stvari držite red. Treba da unaprijed mislite na cijelu funkciju reda i na sve ono što bi se moglo dogoditi. Vaša savjest neka budno pazi na red. Ostavite molitvu, ostavite sve – kako je rekao dragi Spasitelj – da spasite okolnosti i red.

**Pouka Majke Marije Propetoga
na kapitulu u Kući matici, Blato, 24. svibnja 1932.**

Zazivajmo Duha Svetoga

Svrha je ovih duhovnih osoba, osobito Kćeri Milosrđa, da se posvete službi Boga i bližnjega. Uzvišeno je to djelo, nastavak djela samog Gospodina Isusa Krista. Da se ta svrha postigne da duhovna osoba izvrši dobro i na slavu Božju, a spas bližnjega, tu svoju zadaću, bitni joj je preduvjet razmatranje i molitva. Razmatrat će veličinu Božju, život Isusa kojega je odlučila slijediti, njegovu žrtvu, njegovu ljubav (iz *Pravila*).

Što je razmatranje to čemo drugi put reći. Razmatranje je razgovor s Bogom, tu Duh Sveti osobu razblažuje, rasvjetljuje. Bez pomoći Duha Svetoga mi ne bismo mogli začeti ni jednu svetu misao. Zazovimo uvijek Duha Svetoga prije molitve, prije razmatranja i uopće prije svake duhovne vježbe. Osobito pak prije razmatranja i ispitivanja savjesti. Neprestano nam je potrebno rasvjetljenje Duha Svetoga jer bez njega ne možemo uopće ništa dobro učiniti. Isus je kazao: »Poslat ću vam Duha Svetoga koji će vam sve napomenuti.« Stoga, drage sestre, zazivajte vazda Duha Svetoga. Danas će u svetoj pričesti svaka u svom srcu čuti: »Ti si hram Duha Svetoga.« Treba, dakle, da se dolično vladamo i da budemo dostojan hram Duha Svetoga. Razmišljajmo o tom vazda da smo hram Duha Svetoga. Molimo osobito danas Duha Svetoga da se nastani u nama, a ako smo ga uvrijedile da nam oprosti. Kad primimo darove Duha Svetoga, njegovo





prosvjetljenje, sve će nam lako i dobro ići. Razumjet ćemo sve koja je naša svrha i za što nas je odredio. Razumjet ćemo *prvo* da smo hram, svetište Duha Svetoga i *drugo* da je to veličanstvena i uzvišena čast, neopisivo dobro. Zato ne propustimo u svoje srce, u taj sveti hram, ništa što bi ga moglo okaljati, ma i najmanjim oblačkom, čuvajmo se da iz njega ne istjeramo Duha Svetoga.

Priđi, Oče ubogih – On nije Otac bogatih nego ubogih. Mi smo uboge, nevoljne, potrebne duševnoga blaga. On je Otac darova, Darovatelj svih nebeskih darova. Zato ga treba često moliti da nas obdari nebeskim darovima. Kratko je vrijeme priprave i zahvale za svetu pričest pa u tom kratkom stisnutom vremenu ne znamo što da prije molimo, ili dar mudrosti, ili jakosti, ili dar pobožnosti ili što drugo – svakako treba da uvijek molimo! Bez Božjih darova ne možemo ni najmanju stvar učiniti. Nismo sposobne ni za što. Za sve što namjeravamo učiniti zazovimo Duha Svetoga, pa i za najmanje djelo. Kad idete pisati, učiti – zazovite Duha Svetoga da vas rasvijetli da ne povrijedite svoga Boga, da udovoljite svojim starješinama. Kad hoćete pitati koje dopuštenje od starještine, molite Duha Svetoga da vas prosvijetli da spoznate treba li vam to uistinu. (...) Imajte veliku vjeru u Duha Svetoga, veliku nadu, veliku ljubav. Ljubav Duha Svetoga je neizmjerno velika. Ako u tu ljubav zaronimo, naš će jezik govoriti ljubav, Duh Sveti će govoriti preko nas. I pred bilo koga da vas pošalju, ne bojte se ništa, draga dječice, Duh Sveti će preko vas govoriti. On je rekao: »Ja ću govoriti preko vas.« Da vas pošalju u misije, na ispit ili koji drugi posao gdje bi vam bilo teško, ne bojte se ništa, jer vi niste djeca ovoga svijeta. Vi učinite onoliko koliko je do vas, učinite što možete, a on će vam svojim svetim nadahnucem pomoći, samo ako ga budete za to molile. »Duh kojega ću vam dati, on će vam sve napomenuti.« O, kad bi Duh Sveti govorio u nama! Zato nastojte uvijek biti u milosti Božjoj, tj. da Duh Sveti bude u vama.

**Pouka naše Majke utemeljiteljice, prve vrhovne
glavarice na kapitulu 26. svibnja 1943.**

O Duhu Svetome
(izvadak)

Milost Duha Svetoga neka bude s vama i neka govori vašoj duši preko nedostojnih usta vaše Majke. Duh Sveti, kćeri predrage, upravlja svakom zajednicom i vodi je k Bogu, naročito preko vrhovnih poglavara. A s kim je Duh Sveti? S čistim i poniznim dušama, to jest onima koje su poslušne Božjem glasu, poslušne Duhu Svetome! On ne može boraviti u osobi koja je neposlušna.

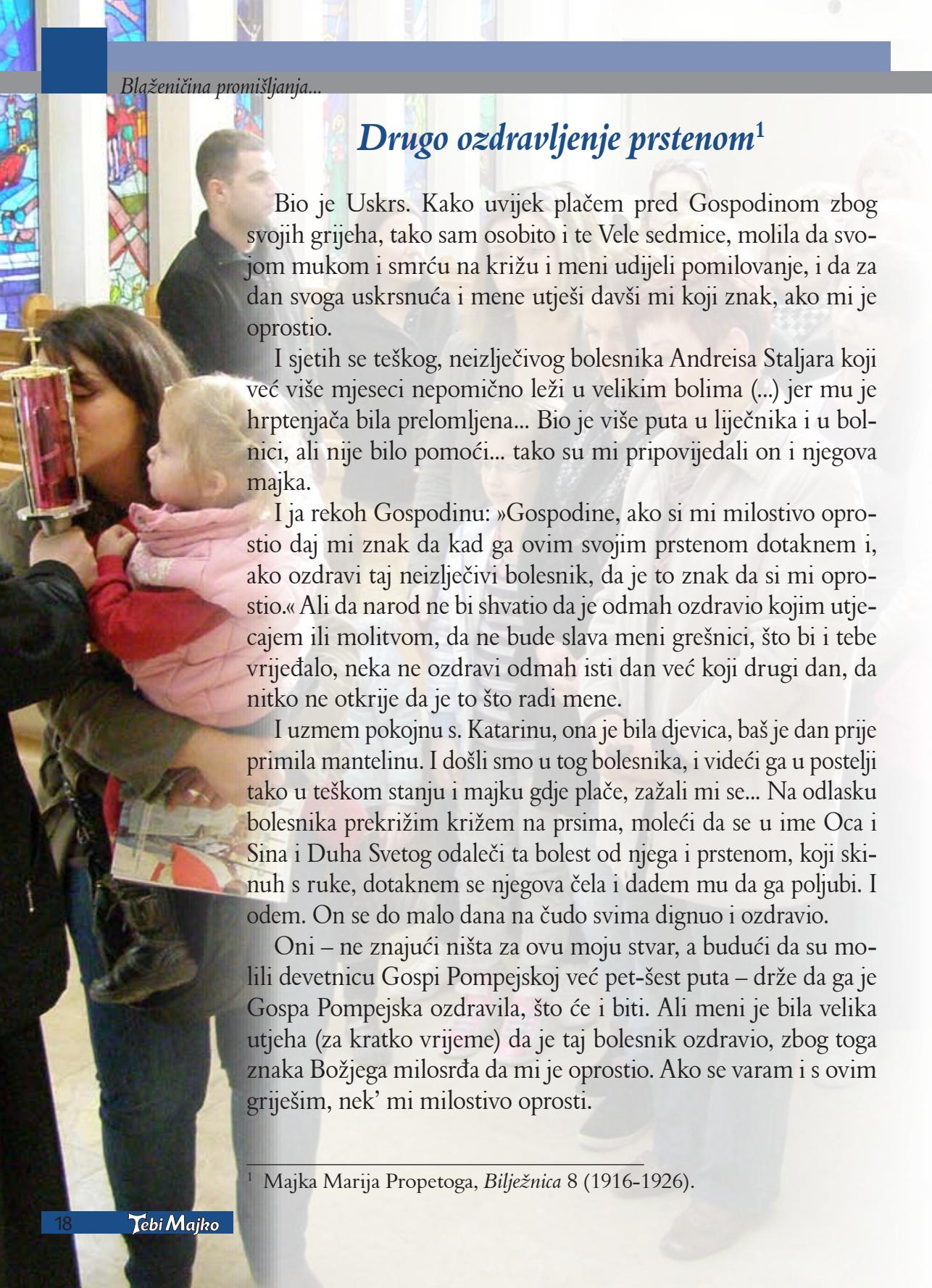
O ovome sam vam mnogo puta govorila, a i sad želim ponovno da vam kažem i da svima stavim na srce – ne samo prisutnima, nego svim svojim milim kćerima u Družbi koje imaju živu vjeru, ufanje i ljubav prema Ocu, Sinu i Duhu Svetome – da budete poslušne i pažljive na glas Božji, jer bez pomoći Duha Svetoga ne možemo izgovoriti niti presveto ime Isusovo, niti išta razumjeti, niti išta znati. Kao što je rekao naš Gospodin svojim apostolima: »A Utješitelj, kojega će Otac poslati u moje ime, on će vas naučiti svemu i napomenut će vam sve što vam rekoh« (Iv 14, 26).

I zaista vidimo da su apostoli prije nego su primili Duha Svetoga bili bojažljivi i plašili se sviju, a po primitku Duha Svetoga postali su jaki, sveti, puni mudrosti i svete Božje ljubavi. Zato, kćeri predrage, moramo moliti svaki dan nebeskog Oca da nam pošalje Duha Svetoga.

A što moramo proziti od Duha Svetoga? Sedam njegovi svetih darova: mudrost, razum, svijest, jakost, umjerenost, bogoljubnost i sveti strah Božji. Ovaj posljednji je ispred sviju jer u Svetom pismu stoji: »Strah Božji početak je mudrosti.« A mudrost Bog daje samo onome tko posjeduje sveti strah Božji.



Drugo ozdravljenje prstenom¹

A photograph showing a woman in a dark coat holding a young child in a pink jacket. A priest in clerical attire is standing behind them, holding a silver chalice with a red liquid inside. They appear to be in a church setting with stained glass windows in the background.

Bio je Uskrs. Kako uvijek plačem pred Gospodinom zbog svojih grijeha, tako sam osobito i te Vele sedmice, molila da svojom mukom i smrću na križu i meni udijeli pomilovanje, i da za dan svoga uskrsnuća i mene utješi davši mi koji znak, ako mi je oprostio.

I sjetih se teškog, neizlječivog bolesnika Andreisa Staljara koji već više mjeseci nepomično leži u velikim bolima (...) jer mu je hrptenjača bila prelomljena... Bio je više puta u liječnika i u bolnici, ali nije bilo pomoći... tako su mi pripovijedali on i njegova majka.

I ja rekoh Gospodinu: »Gospodine, ako si mi milostivo oprostio daj mi znak da kad ga ovim svojim prstenom dotaknem i, ako ozdravi taj neizlječivi bolesnik, da je to znak da si mi oprostio.« Ali da narod ne bi shvatio da je odmah ozdravio kojim utjecajem ili molitvom, da ne bude slava meni grešnici, što bi i tebe vrijedalo, neka ne ozdravi odmah isti dan već koji drugi dan, da nitko ne otkrije da je to što radi mene.

I uzmem pokojnu s. Katarinu, ona je bila djevica, baš je dan prije primila mantelinu. I došli smo u tog bolesnika, i videći ga u postelji tako u teškom stanju i majku gdje plače, zažali mi se... Na odlasku bolesnika prekrižim križem na prsima, moleći da se u ime Oca i Sina i Duha Svetog odaleči ta bolest od njega i prstenom, koji skinuh s ruke, dotaknem se njegova čela i dadem mu da ga poljubi. I odem. On se do malo dana na čudo svima dignuo i ozdravio.

Oni – ne znajući ništa za ovu moju stvar, a budući da su molili devetnicu Gospi Pompejskoj već pet-šest puta – drže da ga je Gospa Pompejska ozdravila, što će i biti. Ali meni je bila velika utjeha (za kratko vrijeme) da je taj bolesnik ozdravio, zbog toga znaka Božjega milosrđa da mi je oprostio. Ako se varam i s ovim grijesnim, nek' mi milostivo oprosti.

¹ Majka Marija Propetoga, *Bilježnica* 8 (1916-1926).

Ljubav na drugi način

Bližilo se Valentinovo... Bili smo zbumjeni, a istodobno i sretni. Pisala su se pisma simpatijama, prijateljima... Papirići, pisma, srca... letjeli su iz svake klupe. Došao je i taj dan, Valentinovo – sve je bilo užurbano, a došao je i sat vjeronauka. Časna nam je pričala o *ljubavi na drugi način*. Objasnila nam je kako ljubav nije samo ona ljubav između mladića i djevojke. Govorila nam je o bl. Mariji Propetoga i njezinoj ljubavi prema djeci, siromasima... Jako je voljela djecu i uvijek im je pomagala i činila sve da bi bili sretni. Naučili smo da ljubav na drugi način isto tako može biti jaka i čvrsta.

Lucija Banović, 6. r. OŠ Zemunik



Bilo je Valentinovo. Svi su znatiželjno iščekivali koliko će pisama dobiti i od koga? Bili smo na vjeronauku, razgovarali smo o onom lijepom što činimo jedni drugima... Časna nam je govorila o bl. Mariji Propetoga koja je bila jako dobra i vrlo skromna. Živjela je na otoku Korčuli. Pomagala je djeci, siromašnima i nemocnim osobama. Slušajući sve to sjetila sam se pjesme:

O, velik je Bog, svet, dobar i blag,
o velik je Bog, svi slavimo ga.

Uz vjeru, nadu, ljubav i dobrotu možemo sve. Shvatila sam da ljubav uvijek čini dobro! Bože dragi, Bože blagi, sve što postoji – dar je tvoje ljubavi!

Stela Šarić, 4. r. OŠ Zemunik

Ti čuvala si djecu,
Ti voljela si djecu,
Ti prosila si za njih,
Ti dala si život za njih.

Bila si uz njih kad su te najviše trebali,
Voljela si ih više od svoga života.
Hvala ti, Marijo, za sva tvoja djela.

Klara Čanković, 3. r. OŠ Zemunik



Ljubav uvijek čini dobro!
Gde god mi bili ona nas prati.
Sve što postoji, dar je tvoje ljubavi.
O kako su divne ove riječi,
Da ih bar i mi možemo srcem izreći!

Marijeta Šarić, 5. r. OŠ Zemunik



Napuštenu djecu čuvala je, mazila
Kao rođena ih je majka pazila.
Za dobrotu je vrlo dobro znala
Sve što je imala, djeci je dala.
Išla je svijetom, brisala tugu
I u djeci probudila ljubav drugu.
Djeci je svu svoju ljubav dala
Hranila ih, obuvala i prala.
Molila je Boga i danju i noću,
Rekla je: »To mogu i to hoću.«
Bila je čvrsta i u vjeri jaka,
Pred njom je pala prepreka svaka.
Prošla je i krš i lom,
Da bi djeci našla topli dom.

Marta i Lucija, 5. r. OŠ Zemunik



Majka Marija Propetoga

– bila je i ostala most ljubavi

Ovih sam dana s radošću nakon 40 godina ponovno posjetio otok Korčulu i mješta Vela Luka, Blato i grad Korčulu. Uživao sam u ranom proljetnom ugodaju na otoku i u radosti što će se prvi put osobno susresti sa svojim suradnicima i dobrim ljudima. Najveća mi je radost bila da će pohoditi samostan u kojem su zemni ostaci bl. Marije Propetoga u Blatu. Najavio sam se s. Ziti i sa suradnicima došao u lijepo uređeno zdanje samostana gdje smo bili prekrasno primljeni iako je taj dan bio i sprovod jedne njihove sestre. O blaženici nam je s puno pojedinosti govorila časna sestra koju je kao štićenicu u njihovo sirotište primila sama Majka Marija Propetoga. Slušao sam sestruru dok nam je govorila da je blaženica s mnogo ljubavi, patnje i odricanja provela ovozemaljski život. Razmišljao sam o sebi, o svome životu, gdje sam grijesio i o tomu što mi je ciniti i kako dalje. Uskoro završava moj radni vijek pa bih radio ljudski podvukao crtu ispod svoga života i usporedio ga s ovom sveticom i dobrom koje je ona činila.

Pitao sam se odakle bl. Mariji Propetoga snaga i ljubav za ovaj svijet i ljudе, odakle joj tolika vjera u Boga i tolika snaga za rješavanje ovozemaljskih poteškoća. Nastavio sam razmišljati o svemu tomu, svjestan da se već ispisane stranice života ne daju ispravljati.

Kršćanin nikada ne živi samo za sebe, već za druge. Moraš se odreći puno toga radi ljubavi za druge, radi ljubavi prema Bogu. Treba vjerovati ljudima, odbaciti malodušje i umor života i kao što sada dolazi proljeće,

vjerovati u proljeće života. Postoji više načina života i življenja, ali su dva ključna. *Prvi* – živjeti, raditi i moliti Boga (*ora et labora*) i *drugi* – tražiti nemoguće, ne misliti samo na sebe i ne zaboravljati da postoje drugi ljudi. Život i događaji oko nas kako se ubrzavaju, nitko ne-ma vremena ni za koga, postali smo sebični, puni pohlepe i korupcije. I tome nema kraja. Izlaz je u jednostavnom životu, prijateljstvu s ljudima, nesebičnosti življenja. Voli ljudе onakvima kakvi jesu. Kada je čovjek mlađi ideali su mu revolucionarnost, bezbrižnost i pomalo neodgovornost, smijeh i radost živ-ljenja. Što više odrasta sve mu važniji postaju novac, moć, položaj i udobnost. Očito moramo puno toga promijeniti, biti odgovorni, ali i dalje ostati mladi u radosti i načinu živ-ljenja.

Nikada neću zaboraviti kada sam prije nekoliko godina dolazeći na misu u zagrebačku katedralu susreo stariju, vrlo prljavu prosjakinju. Dao sam joj nešto novca i osjetio želju da je zagrlim i poljubim u oba obraza – i učinio sam to. Ona se rasplakala i rekla da joj ljudi daju milostinju, ali da je nitko nije poljubio u njezinoj usamljenosti i bijedi. Ona je bila usamljena, a ja sam to učinio svim sr-cem, spontano i s puno prijateljstva. To mi je bila opomena da malom pažnjom i naklonosću učinimo nekoga barem na trenutak sret-nim. A srce je najzahvalnije za sve što dobro učiniš. Toj usamljenoj ženi, moj zagrljaj zna-čio je više od novca što sam joj ga dao.

Toliko je toga obezvrijedeno novcem, da u ovom ekonomskom napretku nema mje-sta za čovjeka. Mnogi su izgubili tu nit sreće i zadovoljstva u malim stvarima, biti zado-voljni sami sa sobom i u miru s Bogom. Sva-ki čovjek želi biti ljubljen, ali i da druge ljubi onakvima kakvi jesu. Oscar Wilde je napi-sao: »Ima onih koji o novcu brinu više od si-

romašnih: to su bogati.« Radim u bankarstvu i dobro znam da je toliko toga obezvrijedeno upravo novcem, toliko da više nema mjesta za čovjeka.

Mi želimo biti dobri Hrvati, kršćani i lju-di. Kršćanski život je puno jednostavniji ne-go što to mislimo. Isus je vezan uz Crkvu, a bez Isusa nema Crkve. Ne treba razmišljati o glupostima i sebi upropoštavati život. Mi-sli o Kristu i veseli mu se! On je došao na svijet zbog grešnika, a ne zbog onih koji su bezgrešni. Ako takvih uopće ima? Svi su lju-di, a posebice vjernici, obvezni pogledati se-be, svoje srce i pogreške. Pozabavimo se sami sobom i ne osudujmo drugoga dok ne spo-znamo razloge koji su ga natjerali na to zbog čega bismo ga osudili. Upoznaj sebe i budi još bolji. Pokaži svoje srce i ljubav prema bli-žnjemu, i nikad ga ne ogovaraš. Što o njemu imaš reći, reci mu u lice. Njegujmo zajedniš-tvo i pokažimo naše bogatstvo duše i tijela.

S tim mislima sam se u Blatu rastao od bl. Marije Propetoga, skromne i pametne djevojke, iz bogate kuće, od uzornih rodite-lja koja je sve časti i udobnosti žrtvovala da bi služila nama u svojoj domovini i ljudima diljem svijeta. Živjela je za Boga, siromašne i napuštene, ostavljajući nam kršćansku na-du i vjeru u budućnost. Ona je svoj križni put ujedinila s Isusovim križnim putem. Za-boravila je sebe, živjela je za druge i brinula se za njih. Život joj je bio plodan, ispunjen mudrošću i brigom za buduće naraštaje. I u njoj se potvrdila riječ velikoga pisca i sve-ćenika Henryja Nouwena: »Ono što nas čini ljudskim nije naš um, već naše srce, nije naša sposobnost da razmišljamo, već naša sposob-nost da volimo.«

Mijo Jukić,
dipl. oec, Zagreb

Prvo prikupljanje milostinje naše Majke utemeljiteljice

(Povijest Družbe Kćeri Milosrđa, 1920-1939, glava IV., god. 1922., 46-48.)

Zbog teških poratnih prilika ponestalo je hrane u Blatu, a nije se mogla nabaviti ni u cijeloj Dalmaciji jer je nije bilo. Velika bijeda i nevolja zavladala je u narodu. I u našem je samostanu bila nestaćica i bijeda. Majka glavarica najviše je trpjela zbog sirotne djece jer ih nije imala čime dostatno prehraniti, a majčina ljubav i skrb nije joj do puštalda da ih pusti na ulicu da stradaju. Siromašne udovice dovode novu siročad i suznim očima mole da ih primi ili da dobiju komadić kruha za njih. Gladan narod navaljuje na samostanska vrata zaklinjući pomoć. Sve to bijaše teško gledati našoj Majci glavarici i diralo ju je do dna srca. Zato odluci poći u milostinju u Slavoniju da sakupi tamo nešto hrane. Teško joj je bilo ostaviti sestre i sirotnu djecu u tolikoj bijedi kao i započeta djela, ali majčina ljubav da pomogne sestrama, spasi gladnu djecu i jadan narod, učvrsti je u odluci.

I ona, iako slaba zdravlja, otputuje 29. kolovoza 1922. preko Dubrovnika za Slavoniju sa svojom pratilicom s. M. Gabrijelom Telenta koju joj je Gospodin dao kao anđela da je na putu prati, čuva i sokoli.

U Dubrovniku pozdrave svoga biskupa, uzmu putnu i zemljovidnu kartu i otpisuju preko Metkovića za Slavonski Brod. Došavši ta-

mo, pune pouzdanja u Svemogućega prosljede za Đakovo gdje su odlučile odsjeti. Tu ih sestrinskom ljubavlju prime sestre sv. Križa i kod njih se malo odmore od duga putovanja i nespavanja. Nakon malog odmora najprije su pošle pozdraviti preuzviesenog biskupa Akšamovića koji im podijeli svoj blagoslov i potpiše se prvi na listu uz preporuku pučanstvu. Zatim se prijavaše poglavarstvu civilnih vlasti u Đakovu koje im također spremno dadu dozvolu za prikupljanje milostinje u okolini Đakova.

I tada, u ime Božje, uputiše se u svoj milosrdni rad po Đakovu i okolnim mjestima. Ali naporno hodanje brzo naškodi Majci glavarici koja je i inače bila slaba na noge i kad dođe do Selca, nedaleko od Đakova, jako joj pozli i nastupi jaka grozница s visokom tjelesnom temperaturom od 40 stupnjeva C. Budući da župnika nije bilo u mjestu, dobri ljudi pružiše joj pomoć kako su najbolje znali i mogli. Sutradan ujutro s. Gabrijela, videći da Majka neće moći s njom, zamoli je za dopuštenje

da ona s dvije odraslike djevojčice ide u drugo mjesto prikupljati, a Majka je, kad joj je popustila groznicu, prikupljala s jednom djevojčicom u istom mjestu. Inače se nikada nisu odjavale, jedino u toj nevolji koja ih je snašla taj dan zbog bolesti.

Uvečer kad se s. Gabrijela vratila, sveta im je providnost pripravila kola na kojima su prenijele prikupljenu hranu u Đakovo k časnim sestrama. Na putu su proživjele veliku nezgodu. Budući da je bila već noć i silno nevrijeme, konji su se svaki čas plašili idući blatnim putovima. Seljačka kola na kojima su se vozili jako su se tresla pa u mraku nisu ni opazile da se prosipa njihovo teško prikupljeno žito. Tek kad su u kasno doba stigle u Đakovu k časnim sestrama sv. Križa opazile su na svoje veliko čuđenje da im se dio žita prosuo putom. Ali sveta providnost, poznavajući njihovu nezgodu, sve im je dvostruko nadoknadila, jer su časne sestre bile tako dobre da su im ono žito što je preostalo dvostruko platile, iako je naša Majka rekla da je to odviše plaćeno i da ne može toliko primiti. Sutradan Majka glavarica nije mogla dalje zbog ponovne groznice pa s. Gabrijela pođe u pratnji jedne djevojke prikupljati u obližnje mjesto.

Nenadani susret

Taj dan kad je naša Majka zbog bolesti morala ostati u časnih sestara dolazio je u Đakovu apostolski nuncij Pellegrinetti i to upravo u samostan da pozdravi časne sestre. Ona je u tome vidjela Božju providnost jer je već odavna željela da mu preporuči svoju molbu koju je još u mjesecu lipnju upravila Svetom Ocu Piju XI. za pomoć Družbi i spas sirotne djece. Zato ona ustane iz kreveta i stane u red sa sestrama da ga dočeka. Kad on dođe do nje videći je u drugčijem redovničkom odijelu zapita je od kuda je? Ona mu odgovori da moli za audijenciju, jer želi s njim govoriti. I on joj dobrohotno reče da dođe u 10 sati.

U 10 sati generalna savjetnica sestara sv. Križa otprati našu Majku do njega. Na prolazu Majka joj kaže: »U slučaju da padnem, nemojte se prestrašiti, jer sam bolesna i loše se osjećam.« Na to se sestra preplaši, ali je Majka ohrabri govoreći da će joj dobiti Bog pomoći i dati potrebnu snagu.

Preuzvijšeni nuncij ljubazno je primi. Ona mu predoči osnutak nove družbe u ovim teškim poratnim danima, te nevolje naroda i bijedu sirota. Toplo mu preporuči molbu koju je prije tri mjeseca poslala papi Piju XI. da im kao dobar i milostiv otac priskoči u pomoć u ovoj velikoj potrebi. On je blago sasluša i obeća da će misliti na to i Svetom Ocu preporučiti molbu za sirotice. Sam joj odmah dade pomoći od tisuću dinara.

Nastavak prikupljanja milostinje

Nakon toga sretnoga i od Providnosti određenog susreta, nastavi Majka sa svojom pratileicom prikupljati milostinju po Đakovu i okolicu još 10 dana. Što se tiče gostoprимstva za vrijeme prikupljanja milostinje, bile su svugdje vrlo lijepo pri-

mljene, ali se ne može sve opisati jer bi bilo predugo. Spomenut ćemo Valpovo, gdje se sada nalaze naše sestre, a vrlo ih je lijepo primio jedan grof.

S lijepim uspomenama u srcu Majka i njezina pratileca ostavile su Đakovo i okolicu 8. rujna 1922. i otputovale za Osijek gdje su ih primile na stan sestre sv. Vinka. U Osijeku i okolici prikupljale su milostinju 15-20 dana. Obašle su Čepin, Valpovo, Marijance, Šljivovce, Petrovce itd. Svuda su ih prečasni župnici i narod vrlo lijepo primali. Ali ipak uza sve nastojanje i napor nisu imale baš velikog uspjeha jer su prije njih bile druge sestre u milostinji. Ipak su prikupile 24 kvintala pšenice, a budući da je bilo teško prenositi hranu iz mjesta u mjesto zbog slaba vremena, zamoliše gospodina Pellera, vlasnika paromlina »Karolina« u Osijeku, da im ga on o svom trošku kao milodar otpremi u Blato, što dobri gospodin rado učini.

Kad se tako naša Majka pobrinula za otpremu hrane u Dalmaciju, ode sa svojom pratileicom prikupljati milostinju u Vinkovce i Vukovar. Tu su prikupile oko 15 kvintala pšenice koju je gospodin Bačoka, vlasnik mlina, otpremio u Osijek i smjestio u isti vagon s ostalom pšenicom.

Videći naša Majka da se prikupilo nešto hrane javi odmah sestrama u Blato da prime u sirotište ono 20 zapisane djece kojima je ona obećala da će ih primiti. Na tu vijest sestre odmah 6. listopada 1922. prime tu sirotinu djecu i smjeste ih u već pripravnu unajmljenu kuću, u Burčine.

Budući da je naša Majka već dulje vremena bila odsutna iz samostana, uvidjela je potrebu da se vrati u Blato k svojim milim sestrama. Bilo joj je teško prekinuti milostinju, jer je vidjela da je u usporedbi s velikim potrebama samostana, sirotišta i naroda prikupljeno malo hrane. Zato se oslonila na svoga Gospodina, čvrsto vjerujući da će on, makar u zadnji čas, providjeti još hrane. Tako i bi.

Izvanredna Božja pomoć

Dobri Bog je vidio brigu i skrb naše Majke glavarice i pružio joj, upravo u posljednji čas, izvanrednu pomoć u većoj količini hrane preko plemenitoga gospodina baruna Popovića.

Prema usmenom kazivanju Majke to je bilo ovako. Idući na vlak naša Majka sa svojom pratileicom, po nekom nutarnjem poticaju i nadahnuću, odluči da navrati u spomenutoga baruna. Časna vikarija ju je odgovarala da ne ide, jer je ona jučer bila kod njegove obitelji, budući da je Majka bila bolesna, i dali su joj 10 kruna. Ali joj Majka reče da ona želi u ime Božje s njim razgovarati. I podu. Došavši na vrata rekoše im odmah da su im oni već dali jučer. Na to će im Majka: »Jest, hvala vam, ali ja bih željela nešto razgovarati sa gospodinom Popovićem.« Tada joj rekoše gdje će ga naći i ona sa s. Gabrijelom podje k njemu. Taj plemeniti gospodin barun vrlo ih ljubazno primi. Digne se na noge i reče: »U čemu vam mogu poslužiti, samo mi recite?« Majka mu ukratko ispripovjedi zašto su došle u Slavoniju u milostinju, ali

da ih narod valjda nije shvatio, te da se žalosne vraćaju, jer nemaju dovoljno prikupljene hrane za velike potrebe naroda i siročića. Zato mole njega da im dade makar otpatke hrane da napune vagon koji ide za Dalmaciju napolna prazan. On im spremno obeća da će biti zadovoljne i da se mirne i utješene vrate kući.

I doista, kako se kasnije vidjelo, kad je stigla hrana on je poslao u naš vagon oko 20 kvintala najboljeg i najfinijeg brašna od kojeg smo kroz dvije godine činile tjesteninu. Majka u brizi da to nije kakva zabuna, odmah se pismeno propitala i dobila odgovor da je sve to brašno poslao gospodin barun Popović i da je u međuvremenu umro. Sve je duboko ganula ta vijest, to više što mu je to bilo posljednje dobročinstvo koje je učinio. Majka glavarica sa sestrama i djecom žarko su molili Gospodina da mu na ovom dobročinstvu uzvrati životom vječnim u lijepome raju.*

I tako, utješena dobrotom i spremnošću gospodina baruna, naša Majka sa svojom pratilecima kreće za Dalmaciju 7. listopada 1922. Ali briga i pomisao na potrebe naroda i bijedu sirota toliko ju je obuzela da nije mogla nastaviti put, već odluči da ide u Beograd na Ministarstvo za zaštitu djece, da ih upozna s nevoljama naroda i potrebama ratne siročadi u Dalmaciji i da se i oni zauzmu i priskoče im u pomoć.

Zato noću u Bosanskom Brodu zamijene vlak i umjesto da proslijede za Dalmaciju, uzmu vlak za Beograd. Tu odsjednu u sestara sv. Vinka u sanatoriju Vračar. Sutra odmah pođu na Ministarstvo za zaštitu djece gdje ih lijepo primiše i saslušaše s pomnom pažnjom. Ganuti priopovijedanjem naše Majke pruže odmah prvu pomoć od 60.000 kruna uz obećanje da će i nadalje pomagati.

Išle su i na druga ministarstva da jave nevolju i glad naroda u Dalmaciji, a napose u Blatu na otoku Korčuli u tim teškim poratnim danima. Svuda ih neoobično susretljivo primiše i saslušaše. Svako je ministarstvo dalo odmah prvu pomoć uz obećanje da će im odmah dati kao izvanrednu pomoć 100.000 kruna. Od ministarstva do ministarstva pratila ih je predsjednica ženskog Kulturnog društva koja je dobro poznavala cijeli ustroj ministarstava. Da prime tih 100.000 kruna trebalo je da samo još potpiše predsjednik ministarstva gospodin Pašić, jer su drugi ministri bili već svi potpisali. Došavši k njemu ona ih predstavi kao njihove sestre govoreći: »Ovu su naše sestre.« A Majka glavarica misleći da time hoće reći naše srpske sestre, brzo nadoda: »Ne, mi smo katoličke, hrvatske sestre. Rođene u Dalmaciji, a podanice smo Jugoslavije.« Na tu izjavu, kako im reče gospođa, izgubilo se onih 100.000 kruna. I upitavši je gospođa zašto je tako izjavila, Majka joj odgovori: »Prije izgubiti tih 100.000 kruna, nego se prodati i reći laž.«

* Ovo se spominje zato da sestre u raznim neuspjesima nikad ne smalaksaju, već da sve svoje pouzdanje stave u Boga i traže sva moguća sredstva, kao što je i naša Majka noću mislila kako će se sutradan idući na vlak svratiti u spomenutoga baruna da ga zamoli ne bi li im mogao darovati hrane da napune poluprazan vagon.

Hvala ti, Marijo Propetoga – zagovaraj nas!

*Iz Knjige dojmova, zahvala i molitava za zagovor
bl. Mariji Propetoga*

24. rujna 2011.

Obradovao me danas Gospodin, doveo me u ovo svetište da učvrstim svoju vjeru i da se preporučim bl. Mariji Propetoga – u njezin zagovor polažem svoj život i svoju obitelj.

M. D., Split

28. rujna 2011.

Treći put sam u ovom svetištu i osjećam pomoći bl. Marije Propetoga. Hvala za sva dobra, kako duhovna tako i materijalna.

M. G.

8. listopada 2011.

Hvala Gospodinu za današnji dan i ozdravljenje moga muža. Gospodine, čuvaj našu djecu i vodi ih pravim putem.

V. i M.

22. listopada 2011.

Bl. Marijo Propetoga, hvala ti za uslišane molitve i radost srca mog. Hvala ti što me zoveš k sebi. Budi zvijezda i svjetlo mojoj obitelji i svima koji ti se utječu u svojim molitvama.

V. E.

Bl. Marijo Propetoga, od srca ti hvala na uslišanim molitvama za zdravlje i uspjeh djece i cijele obitelji. Iだje sebe i cijelu svoju obitelj stavljaju pod tvoju zaštitu i u tvoj moćni zagovor. Neka im nagrada bude to da postanu sol zemlje i svjetlo svijeta. Uvijek u duhu s tobom, tvoja oda-na kćи

Mira

5. studenoga 2011.

Bl. Marijo Propetoga, hvala ti za primjer i poticaj u životu da se isplati živjeti evanđelje i biti potpuno Božji.

Župni zbor Čerin sa župnikom fra Dariom Dodigom

12. studenoga 2011.

Marijo Propetoga, moli za naš hrvatski narod, za naše obitelji i mlađe, za postojanu vjeru. Moli za naše branitelje, napose one u zatočeništvu.

don Stipe Kordić,
župnik u Mokošici

26. studenoga 2011.

Udruga »Hrvatski domobran« iz Dubrovnika tradicionalno je hodo-

častila u svetište bl. Marije Propetoga na putu za stratište Vranine iznad Vela Luke, gdje je na kraju Drugoga svjetskog rata ubijeno više od stotinu Hrvata sa šireg dubrovačkog područja. Bl. Marijo Propetoga, moli za sve njih! Harno zahvalni,

*Željko Kulušić,
predsjednik Udruge
i njezinih 30 članova*

15. prosinca 2011.

Blaženice! Hvala ti što postojiš i što moju obitelj i mene vodiš kroz život. Pomozi nam da ustrajemo u vjeri i budemo ponizni u srcu.

G.

21. veljače 2012.

Draga naša blaženice, moja djeca te vole, žele da moliš za njih i da im ostvariš one male životne snove koje snivaju nadajući se njihovu ostvarenju.

Zahvalni

21. veljače 2012.

Po tvom zagovoru bl. Marijo Propetoga neka moju obitelj uvijek prati zdravlje i tvoj put. Molim te za jednog bolesnika, dobra čovjeka, da ozdravi. Hvala ti!

12. ožujka 2012.

Sretan sam što sam došao blizu bl. Mariji Propetoga, što sam čuo jednu od njezinih sestara koja je s ushiptom govorila o njoj. Dosad sam ma-

lo znao o ovoj našoj blaženici, ali će joj se odsad moliti svaki dan da mi od Boga izmoli duševni mir i radost življenja.

Mijo Jukić, Zagreb

12. ožujka 2012.

Danas nakon ispraćaja ovozemnih ostataka s. Silverije posjetila sam i svetište naše blaženice, što me je iznova ispunilo snagom da i nadalje kročim Božjim putem na ovoj zemlji do susreta u nebu.

Slavica Puljić

12. ožujka 2012.

Molim te, bl. Marijo Propetoga, da budeš sad uz moju ljubljenu tetu Silveriju. Preporuči je dragom Bogu, jer je ona za mene već sad svetica. Neka njezina duša zauvijek буде sretna. Draga naša blaženice, danas je moja teta s. Silverija ispraćena na vječni počinak. Preporučujem je dragom Bogu jer ona je njegova najvjernija službenica. Daj nam snage da prebrodimo ovu tugu koju osjećamo.

Tvoja Dajana Sardelić

15. ožujka 2012.

Taknuti Duhom Svetim utječemo se tebi, naša bl. Marijo Propetoga, i molimo te za tvoj sveti zagovor, obitelj Ribić

Prvi redovnički zavjeti...

Još uvijek ima ljudskih srdaca koja se Kristu otvaraju poput proljetnoga cvijeta Sunca. U Šikari, malom mjestošcu u Bosni, u nedjelju, 11. prosinca 2011. godine s. M. Darija Lukić položila je redovničke zavjete siromaštva, poslušnosti i čistoće u ruke M. Emile Barbarić, vrhovne predstojnice Družbe Kćeri Milosrđa. Svečano misno slavlje predvodio je mons. Slobodan Štambuk, hvarsko-bračko-viški biskup, uz sudjelovanje župnika fra Marka Lovrića i desetak svećenika iz okolnih župa. Nema ništa većega i ljepšega od iskrene ljubavi koju čovjek može doživjeti u sebi i oko sebe, ljubavi koja ništa ne traži, ljubavi koja se daje, koja opršta i koja tješi. Upravo se takvoj ljubavi odazvala s. Darija, a propovjednik je to sažeo u pjesmi *Zaljubi se...* koja glasi:

*Zaljubi se u more
jer ono će ti uvijek biti isto, beskrajno i mirno
Zaljubi se u sunce
jer ono će ti biti uvijek tako sjajno,
toplo, a toliko nedostizno*



*Zaljubi se u drvo
jer njegova će mijena biti stalna
s lišćem ili bez njega uvijek drvo,
čijom se smrću možeš ogrijati
Zaljubi se u čovjeka
i uvijek će ti biti drukčije
svaki novi dan, nova bol i sreća
Zaljubi se u Boga
voljet ćeš i more i sunce i drvo,
a nadasve čovjeka i u drugome i u sebi
pa ćeš i u boli vidjeti svoju sreću.*

Biskup je tom prigodom poručio mladima da sagledaju svoj život i da uvide ljepotu života s Bogom, da postanu svjesni onoga što suvremeni individualizam i sekularizam nude. I opet je posegnuo za stihovima nekog suvremenog pjesnika:

*Čelik i beton, beton i čelik, a moje srce čemu?
Prolio sam suzu,
došla je ptica i popila moju suzu
i rekla mi: Gorka je tvoja suza
i umrla je moja ptica
Htio sam sići dolje na zemlju da je pokopam,
ali nigdje malo zemlje za cvijeće i moju pticu
posvuda beton i čelik.*

Propovjednik je ukazao na opasnost toga svijeta koji čovjek svodi samo na beton i čelik. Ohrabrio je mlade da žive život otvorena srca, jer samo tako mogu voljeti i sunce i more i drvo, a nadasve čovjeka. Okrenimo se oko sebe i sagledajmo stvarnost koja nas okružuje. Isus je jedini koji nas čeka raširenih ruku.

... i ulazak u postulaturu

U nedjelju, 18. prosinca 2011. u provincijalnom središtu Družbe Kćeri Milosrđa u Zagrebu vrhovna predstojnica M. Emila Barbarić u postulaturu je primila Mariju Orebić i Danijelu Bago. Tim je činom malom korjenčiću njihovih zvanja dana prigoda da na tvrdnu tlu po milosti Božjoj izraste u čvrst i snažan korijen. Za to mu je uz sav trud i mar postulantica potrebna i molitva, primjer i stisak ruke ne samo Kćeri Milosrđa nego i svakog otvorenog vjerničkog srca, potrebna mu je iskrena ljubav za Krista rođena u štalici i na križu razapeta.



Dok u božićno vrijeme oduševljeno promatramo Isusa u jaslicama kao malo, nježno stvorenje, istodobno se zagledamo i u križ povezujući tako sliku tih nevino ispruženih ruke s onima raskriljenima na krvlju natopljenu križu. Opravdano se pitamo nije li upravo utjelovljenje najveći križ za Boga na putu njegova traženja čovjeka? Opredjeljenjem za redovništvo u Družbi Kćeri Milosrđa svaka sestra kreće stazama ovoga svijeta u susret najpotrebnijoj braći i sestrama zatvorenima i siromašnim, gladnjima i žednjima, golima i bosima... U susretu s njima susreću Novorođenoga koji se poistovjetio s njima, koji pušta da ga se u njima susretne i zagrli, da mu se u njima kao Raspetome pomognе. To je istinska radost Božića i nada korizme koja se dariva svakom vjerničkom srcu što se pred Novorođenim ponizno prigiba k zemlji da bi se s Uskršnjim vinulom do Neba... Dođite, poklonimo mu se!

Marija Orebić,
postulantica DKM



Susret Bisera Očeva milosrđa u Novskoj, u subotu 10. ožujka 2012.

Biseri Očeva milosrđa iz Osijeka, Valpova i Šikare sa svojim domaćinima u Novskoj slavili su susret u druženju, radu u skupinama, molitvi, pjesmi i misi. Njihove voditeljice s. Danijela, s. Egidija, s. Ilijana i s. Vlatka, zajedno sa s. Nelijom, s. Slavicom, s. Jasnom i s. Darijom te kandidaticama Marijom i Danijelom za šezdesetak Bisera Očeva milosrđa omogućile su nezaboravne doživljaje ljubavi, radosti i mira u ozračju karizme Očeva milosrđa, čemu je bio vrhunac u slavlju svete mise s domaćim župnikom Milanom i fra Marinom iz Cernika. Smisao takvih susreta i dojmovi većine sudionika daju se sažeti u misli izražene u pismu koje je nastalo kao plod rada u jednoj od skupina.

Moj prijatelju!

U životu se često zapitam tko je Bog za mene? Je li nestvaran lik, pojam ili ipak stvarni čovjek? Pitam se jesam li ga susrela, a da to nisam ni osjetila? Na raznim susretima slušam o Bogu, na misi i vjeronauku, ali i dalje ne znam tko je Bog za mene. Moj osobni susret s Bogom... kad to čujem pomislim na sve ono što mi se događalo u životu. Kad sam sama, kad se osjećam usamljeno pitam se je li ispravno sve to što se događa oko mene... i tad tražim odgovor od Boga. Vjerujem da mi odgovara preko mojih prijatelja i mame koja mi je najbolja prijateljica jer zna sve o meni. Moj susret s Bogom bio je nesumnjivo onaj na prvoj svetoj pričesti. Tada sam prvi put ispovjedila svoje grijehе i primila Krista u hostiji.



Susret Bisera Očeva milosrđa u Blatu, od 23. do 25. ožujka 2012.

Biseri Očeva milosrđa opet su se okupili oko svoje blaženice u njezinu Blatu. Došli su joj iz Dubrovnika, Splita, Stabline i Uskoplja i sa svojim blatskim domaćinima proveli ugodan vikend u zajedništvu s Bogom i jedni s drugima, praćeni i ugošćeni u skrbnoj ljubavi blaženičnih duhovnih kćeri. U molitvi, pjesmi i igrokazu, radionicama i radu u skupinama vrlo im je brzo proteklo vrijeme u kojem su izmjenjivali sav onaj unaprijed pripremljeni program kojim su se međusobno predstavljali. Zajednički obroci, slobodno vrijeme i slavlje misa stvaralo je ozračje zbog kojega su poželjeli opet doći i biti zajedno u mjestu gdje se rodila karizma Očeva milosrđa, a to će ih hrabriti i za revnost u radu svojih skupina i njihovih pothvata.





In memoriam

s. M. Silverija Palma Tulić, Krista Raspetoga

Blato, 10. travnja 1930. – Blato, 8. ožujka 2012.

*M. Emila Barbarić,
vrhovna predstojnica*

Svidjelo se začetniku života i Ocu milosrđa u ovo korizmeno vrijeme pokucati na vrata naše zajednice u Kući matici u Blatu i iz nje u zajedništvo svojih nebesnika pozvati našu dragu s. Silveriju.

Palma Tulić rođena je 10. travnja 1930. godine u Blatu od oca Ivana i majke Vjekoslave rođene Tulić. Imala je braću Ivana i Petra te sestru Franicu. Nakon majčine smrti primljena je kao trogodišnja djevojčica u sirotište Družbe Kćeri Milosrđa u Blatu i tu ostala do njegova zatvaranja početkom Drugoga svjetskog rata kad je sestrama bilo zabranjeno vođenje sirotišta. Iz njezinih je bilježaka razvidno da je već tada osjećala Božji poziv za redovništvo, a kad se vratila kući, gdje su je prihvatili otac i mačeša, ta se želja za samostanom još povećala. U aspirantat Družbe primljena je 19. travnja 1946. u našu zajednicu na Ugljanu kamo je bila poslana da se podalje od rodnoga mjesta bolje iskuša njezina odluka o ulasku u samostan. Dvije godine potom ušla je u postulantat u Kući matici, gdje je 25. ožujka 1950. započela i novicijat koji je završila 1951. godine polaganjem prvih privremenih redovničkih zavjeta, a doživotne je položila 25. ožujka 1957.

U samostanu je završila šest razreda osnovne škole te tečaj šivanja i vezenja u što se počela upućivati nakon zavjeta u svojoj prvoj filijali na Lopudu. Poslije doživotnih zavjeta bila je poslana u Marince odakle je zbog bolesti već nakon 5 mjeseci morala biti premještena u Zagreb. Tu je završila tečaj šivanja i vezenja nakon čega je u punoj odgovornosti nastavila razvijati taj svoj talent – ručno je i strojem izrađivala posteljinu, stolnjake i raznovrsne korisne i praktične rukotvorine. U Kući maticu premještena je 1960. godine i u njoj ostala do smrti, 8. ožujka 2012.

Gospodin joj je slao različite križeve i kušnje, ali je nijedna nije mogla pokolebiti ni nagnati da izgubi djetinju privrženost prema njejmu i ljubav za Družbu. Vrlo je rano ostala bez majke koje se nije ni sjećala. Po kazivanju svojih znala je da je Majka utemeljiteljica tješila njezinu bolesnu majku i da joj je obećala pobrinuti se za malu, što je i učinila kad ju je uzla u sirotište. Vrlo se dobro sjećala Majke utemeljiteljice i njezine brižnosti za nju. U svome životopisu napisala je da je svojim kolegicama u sirotištu govorila da će i ona biti časna i da će zatražiti da joj se dadne ime s. Trpimira Trpećeg Isusa. Ime istina nije dobila, ali se ispunilo njegovo značenje jer je cijeli život bila boležljiva. S dijagnozom karcinoma prvi je put bila operirana 1973., a potom je slijedilo više takvih zahvata. Jako je željela ozdraviti da bi mogla što više doprinijeti radeći na slavu Božju i na dobrobit ljudljene Družbe. Znala je govoriti da joj je Majka utemeljiteljica mogla učiniti čudo i ozdraviti joj ruku. Tad bih joj s punim uvjerenjem kazala da je već to čudo što ona s takvom rukom može raditi i izrađivati sve te lijepе i praktične stvari koje nam je darivala u raznim prigodama. Stoga ne bi trebala govoriti da joj Bog nije učinio čudo preko Majke utemeljiteljice. Bila je prava umjetnica u šivanju, heklanju i strikanju a svojim je rukotvorinama obradovala doista svaku našu sestruru, mnoge obitelji u Blatu i drugdje. Samo prigodom beatifikacije Majke utemeljiteljice izradila je više od tisuću oltarnih kompleta što smo tada darivali biskupima i svećenicima, a opremila je i sve kućne kapelice naših sestarskih zajednica. Njezine su se rukotvorine dobro prodavale, čime se pridonosilo izgradnji svetišta. Kad bi se na jedno mjesto prikupile sve njezine rukotvorine bila bi to lijepa i povelika zborka.



Dragu našu s. Silveriju voljele su sve sestre u Družbi, kako poglavarice tako i one koje su s njom živjele i radile. Njezina upravo djetinja jednostavnost, iskrenost i radost sve nas je osvajala. Na nju se čovjek jednostavno nije mogao naljutiti niti joj bilo što uzeti za zlo. Sestre su s njom rado suradivale jer su od nje mogle naučiti mnoge praktične vještine, a ona ih je svojim umijećem, zavidnom kreativnošću i neu-mornošću znala zaraziti i oduševiti za lijep rad koji je ona savršeno izvodila. U Blatu je odgojila mnoge generacije *andeleta* u *Društvo anđela čuvala* koje je voljela i zasigurno na njih prenijela dio svoje andeoske dražesti.

Svaka sestra naše hrvatske provincije Krista Kralja, a osobito sestre Kuće matice osjećaju težinu rastanka s dragom s. Silverijom, ali i duboku i zahvalnu radost što su je poznavale i što su neko vrijeme mogle s njom živjeti u zajedničkom poslanju. Zahvalne dobrom Bogu za dar njezina života, možemo biti ponosne što je bila članica naše družbe, jer je bila i istinska Kći Milosrđa – posve prožeta milosrdjem i uronjena u Milosrđe. Najveći dio svoga redovništva provedla je u Kući matici pa sve naše sestre srednjega i mlađega naraštaja Kuću maticu poistovjećuju sa s. Silverijom. Vjerujem da ćemo kad god budemo dolazile u Kuću maticu i nadalje čuti njezin glas i zvonak smijeh i da će nas mnogo toga podsjećati na nju. Naša će Kuća matica bez s.

Silverije umnogome biti drukčija. Nedostajat će nam njezin smijeh i vedar govor, njezina spontanost i susretljivost, a napose njezina molitva.

Bila je duša molitve, tihe i nemetljive molitve koja je bila jednostavno njezin životni stav. Molila je mnogo sama, a zajedničku molitvu nikada nije izostavljala niti je na nju kasnila. Često smo je mogle zateći u kapeli i u svetištu. Molitvom je pratila potrebe Družbe, svaku poglavnicu i njezino poslanje. Listajući malo po njezinim pismima i bilješkama uvjerila sam se da je tako bilo od njezine mladosti. I stoga sam joj zahvalna jer sam i osobno doživljavala plove njezine molitve. Vjerojatno se zato osjećala prihvaćena od svake poglavarice jer je za svaku molila i svaku prihvaćala bez pridržaja. Bilo ju je lako razveseliti jer nije ništa očekivala pa ako je primila i nešto malo, bila je neizmjerno sretna i zahvalna.

Naša s. M. Silverija Tulić strpljivo je i predano podnosila teškoće života i tijekom 61 godine redovništva prikazivala ih za dobrobit Družbe, nikad se ne žaleći ni na što. Njezin je život dogorio dostojanstveno, ostavljajući nam primjer iskrene, radosne, požrtvovne, velikodušne, ljubazne, vjerne, hrabre i pobožne redovnice. Vjerujem da ćemo se ne samo mi, njezine susestre, već i draga rodbina i mještani, kao i svi koji su je poznavali moći nadahnjivati njezinim vjernički postojanim životom za radosno življenje i neumoran rad unatoč teškoj bolesti i mnogim nedaćama. Uvjerenja sam da ju je Otac nebeski primio u zagrljaj u času kad mu je s punim povjerenjem Božjega djeteta predala svoju blagu dušu. Ona je svima nama jamstvo da jaka volja i ljubav prema Bogu i čovjeku može pobijediti i bolest i patnju.

Molimo da je Gospodin uvede u svoje Kraljevstvo svjetlosti i mira, da trajno uživa njegovu ljubav, nas neka iz nebeske domovine, u zajedništvu s blaženom Majkom utemeljiteljicom i pokojnim sestrama, prati svojim zagovorom.

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje,
Mallinova 4, 10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Jasminka Gašparović

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

M. Emila Barbarić
s. M. Vlatka Bratinščak
s. M. Mirjam Gadža
s. M. Jasminka Gašparović
Katica Knezović
s. M. Jelena Krilić
s. M. Fátima Kršlović
s. M. Terezija Kveteč
s. M. Silvana Milan
s. M. Nelija Pavlović
Teo Šeperović
s. M. Danijela Škoro
s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu te sudionici događanja i privatne

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, 20340 Ploče-Stabline;
tel. 00 385 20 679 969

e-mail: vicepostulatura-glasilo@marijapropetog.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisk:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

www.marijapropetog.hr/glasilo

Glasilo izlazi dvomjesečno

Godišnja preplata:

Republika Hrvatska 60 KN • BiH 15 KM • ostale
europске zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20
USD ili kunska protuvrijednost

Računi glasila: za preplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

žiro račun: 2390001-1100341407

devizni račun: IBAN: HR26 2390 0011 1003 4140 7,
Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje, Mallinova 4,
10 000 Zagreb, s naznakom: za glasilo

Blato

Kućna matica Družbe Kćeri Milosrđa
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 75., br. 5, 20271 Blato
tel. 020 852 800; fax 020 852 806
e-mail: kcceri-milosrdja@blato.hr

www.marijapropetog.hr



»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25, 36).

**Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«**

bl. Marija Propetoga

**Iskreno zahvalni
za svaki i najmanji dar!**

Vaše sestre Kćeri Milosrđa
i štićenici Zaklade »Bl. Marija Propetoga«

Zaklada »Blažena Marija Petković«

Mallinova 4, 10000 Zagreb

tel. 01/46 77 609; faks 01/46 77 986

Žiro račun: 2408002-1100022172

Devizni račun: 7030-1968319

Partner Banka d.d. Zagreb

Štovanje bl. Marije Propetoga

Zagovoru bl. Marije Propetoga povjeravamo vjernike župa koje smo nedavno posjetili i imali im prigodu govoriti o našoj blaženici i posvjedočiti o njezinoj karizmi i o tome kako je i nadalje u svojim apostolatskim djelima nastoji živjeti njezina Družba Kćeri Milosrđa. Zahvaljujemo i župljanima i župnicima:

župe sv. Josipa radnika u Zagrebu u Gajnicama,

župe sv. Andrije apostola u Splitu na Sućidru,

župe sv. Ante u Šibeniku,

župe Uznesenja BDM u Katunima.

Objašnjenje uz naslovnicu – u svim župama koje sestre Kćeri Milosrđa pohode s ciljem upoznavanja vjernika s bl. Marijom Propetoga i njezinom karizmom služenja čovjeku u potrebi uvijek se ponavlja ista slika štovanja blaženičinih moći, kao ovdje u župi sv. Josipa radnika u zagrebačkim Gajnicama.

Objašnjenje uz zadnju stranicu – golubica kao simbol Duha Svetoga, detalj s vitraja župne crkve sv. Jurja i Bezgrešnoga začeća u Drašnicama.



O ovome sam vam mnogo puta govorila,
a i sad želim ponovno da vam kažem

i da svima stavim na srce – ne samo prisutnima, nego svim svojim milim
kćerima u Družbi koje imaju živu vjeru, ufanje i ljubav prema Ocu, Sinu i

Duhu Svetome – da budete poslušne i pažljive na glas Božji,
jer bez pomoći Duha Svetoga ne možemo izgovoriti niti presveto ime
Isusovo, niti išta razumjeti, niti išta znati. Kao što je rekao naš Gospodin
svojim apostolima:

»A Utješitelj, kojega će Otac poslati u moje ime,
on će vas naučiti svemu i napomenut će vam
sve što vam rekoh« (Iv 14, 26).

bl. Marija Propetoga
(26. svibnja 1943.)